

а между Бриен и латините... Точно! Какъв глупец! И да не се усъмни до сега! Да върва тъй сляпо, тъй доверчиво... На хорската дума, на рицарска честност... До кога?

Каква наивност!... Все него ли щяха да мамят? Комнен, латините... Не използваха ли те добрината му, човешката му обноска, доверието, което им отдаваше? Не беше ли слабост да си добър, да бъдеш доверчив? Не беше ли глупост? О! Защо хората отвърщаха на благостта със зло, на добрата воля с измяна, на чистосърдечието с коварство?... Защо демонът бе по-силен и владееше слабите хора с несломимите си примамки?...

Александър се отправи към брат си, дигна ръка да докосне рамото му. Ала Йоаким му направи мълчаливо знак.

Нека го оставят сам със скръбта си. Нека първият изблик на горчивина и разочарование преминеше.

Те се оттеглиха на единия край на площадката, безгласни, впили очи в samodържеца, който се бореше с голямата си тъга: да загубиш и последната капка доверчивост в хората, да се осъмниш в себе си, да се разколебаеш в дялото на целия си живот...

Родопският вечерник се усилваше все повече. Небето блестеше като разтопено злато, цялото изпълнено с розови облаци. На зорик то гореше в ясен пурпур, а на изник бавно избледняваше в прозирна зелена мъгла. Зад островърхите скали, зад великанските хълмове едва личеше — ясно и огненочервено — чезнещото кръжило на слънцето.

Когато дигна чело и извърна лице, по сурово свитите му вежди, по решително сключените му устни можеше да се прочете непоколебимо решение. Асен устреми взор към юг, в очите му светеше нескрита закана.

Йоаким тихо приближи към него. Прекръсти го. Каза беззвучно:

— Не взимай прибързани решения. Не се води от оскърбените си чувства. Размисли.

— Размислих, светий отче.

— Не се подчинявай на първите си пориви. Не надценявай личната